

ningen tilkommer Kommunerne at betale for Mandskabets Kvarterer, Staldrum og Værksteder. Derimod have Byerne vægret sig ved at yde noget Vederlag for Underofficerernes Indkvartering.

Til Vejledning ved Bedømmelsen af den økonomiske Side af Sagen — jeg skriver udtrykkelig den økonomiske Side af Sagen — „vedlægges den paa Grundlag af Oberst Thortsens Beregninger affattet Opgørelse over de omtrentlige aarlige Udgifter, som de 6 nye Garnisoner paaregnes at ville medføre for Kommunerne, paa Indenrigsministeriets og Krigsministeriets Budgetter. Efter denne Opgørelse vil Udgiften for Staten i alt blive ca. 608,780 Kr. aarlig, men samtidig vil man bespare et aarligt Beløb af ca. 139,500 Kr., der hidtil er medgaaet til Fredericia, Nyborg og Helsingørs Garnisoner.

Da Byerne alle have vist sig lidet tilbøjelige til at modtage Garnison, og da det kun med stort Besvær er lykkedes at faa dem til at indgaa paa Overenskomsterne, vil man neppe kunne opnaa gunstigere Vilkaar for Staten.“

Det forekommer mig, at naar jeg saa ved Siden af Skrivelsen vedlægger en Statusopgørelse, en Opgørelse over, hvad det for hver enkelt af de nævnte Byers Vedkommende koster, naar Indkvarteringen foregaar hos Borgerne, og hvad det vil koste, naar den foregaar i Kaserner, og siger i Finansudvalget, at Differencen mellem de to Systemer er det og det, og jeg beder om en skriftlig Erklæring fra Finansudvalget om, hvilken Form jeg da skal vælge for Indkvartering, i Kaserner eller hos Borgerne, af hvilke den første er den dyreste, og naar jeg saa nogle Dage efter faar en Skrivelse fra Finansudvalget om, at de foretrække Indkvartering i Kaserner, saa er jeg ikke i Tvivl om, hvad jeg da skal gøre, naar jeg skal anstille Beregninger over, hvad det vil koste, og lade Kommissionens Formand føre Forhandlingen til Ende om den endelige Ordning. Det var nu nødvendigt for mig at vide, hvad det var for Kontrakter, vedkommende Byraad skulde underskrive, om de skulde gaa ud paa, at Indkvarteringen skulde foregaa hos Borgerne eller i Kaserner. Derfor er det et finansielt Spørgsmaal og ikke et hygiejnisk, som de Herrer ville gøre det til. Jeg har udtalt, at det var det ønskeligste i alle Maader at indkvartere i Kaserner, men jeg har udtalt for Finansudvalget, at det var den dyreste Form, og desuagtet har Finansudvalget skriftlig meddelt mig,

at det foretrak den Form. Hvad skulde jeg ellers spørge Finansudvalget om, naar det ikke var for at faa at vide, om jeg kunde stole paa, at Finansudvalget vilde gaa til den Indkvarteringsform, der var den dyreste, thi det var Betingelsen for, at jeg kunde forhandle videre med Kommunerne og faa Kontrakterne i Orden, thi ellers vidste Kommunerne ikke, hvad de skulde udrede, og hvad Staten skulde betale. Det var endvidere nødvendigt for mig for at udarbejde de Ændringsforslag, der skulde stilles til tredje Behandling af Finansloven for at erhverve Tilslutning i Rigsdagen til de Midler, der skulde anvendes i dette Øjemed. En særlig Lov behøves ikke, Hærloven foreskriver, hvad der skal ske, Hærloven foreskriver, hvor meget Mandskab der skal indkvarteres paa Sjælland i Modsætning til tidligere. Jeg skal have den finansielle Bemyndigelse, og den faar jeg gennem en Bevilling paa Finansloven.

Nu siger det ærede Medlem fra Ringsted (Zahle), at han betragter Resultatet som en Sejr for sig; han har faaet at vide, at jeg vil stille Forslag paa Finansloven om en Bevilling i det her omhandlede Øjemed. Hvor skulde jeg ellers gaa hen, hvis jeg ikke skulde gaa til Finansudvalget? Jeg har for Finansudvalget udtalt, hvad der bliver for Staten at udrede, og der er jo ikke andre Veje for mig at gaa end at gaa til Rigsdagen, Lovgivningsmyndigheden, og faa de nødvendige Bevillinger, før man begynder paa den endelige Udførelse af denne Sag. Og naar det ærede Medlem er bange for, at Kommunerne ikke skulle faa, hvad der tilkommer dem i saa Henseende, behøver han ikke at frygte, for alt, hvad der ønskes, skal blive forelagt for Finansudvalget og Rigsdagen; jeg plejer ikke i nogen Maade at handle med Statens Midler uden at være fuldt ud ved, hvad det er, Handelen drejer sig om, og saaledes skal det ogsaa blive i Fremtiden paa den Plads, jeg nu indtager. Den Sejr, det ærede Medlem har vundet, misunder jeg ham ikke, for den kunde han altid være sikker paa at vinde. Men jeg kan godt forstaa, at det ærede Medlem skulde have noget at dække sig med og saa skulde det se ud, som om han havde vundet en Sejr over mig, idet han mener, at jeg vilde have begyndt paa at opføre Kaserner, før der var Bevillinger paa Finansloven. Derom har jeg intet sagt, men jeg har villet, at Kontrakten kunde ligge klar for Kommunerne, saa de kunde vide, hvad de havde at holde